

En film om menneskelig integritet

”Kilimanjaros sne” er et psykologisk drama, som har udgangspunkt i en arbejderklasseproblematik fra Marseille, Frankrig, men filmen fortælles med et almenmenneskeligt perspektiv omkring integritet, respekt og kærlighed.

Af Lasse Rasmussen

Michel er en gammel fagforeningsmand, som nok er blevet småborgerlig med eget hus og have, men som ikke af den grund har forladt sine idealer. Da der skal ske nedskæringer, vælger han ikke at redde sig selv, men at stille sig op i køen af de fyrede. Derved føler han, at det hele er gået retfærdigt til.

Hans tro på det gode i mennesket og dermed på de idealer, han har kæmpet for hele livet, bliver dog sat på en hård prøve da han og hans kone samt svoger og svigerinde, bliver overfaldet af en tidligere kollega og hans endnu mere skumle ven. De stjæler deres penge, kreditkort og kvitteringen på den rejse til Kilimanjaro, som de har fået af vennerne i 30 års bryllupsgave.

Rejsen og Kilimanjaros sne er symbol på den lykke og den idealtilværelse (renhed), som aldrig nås, uanset hvor hårdt man kæmper for det, og uanset hvor meget man har gjort sig fortjent til det. Den tidligere kollega, nu indbrudstyv, forstår ikke Michels lighedstanker. Han synes tværtimod, at han er et offer i lighedens navn. Filmen lægger her op til en diskussion af, om lighed altid er af det gode, eller om der kan være forhold, som gør, at visse personer bør have særbehandling, grundet deres sociale situation.

Filmens skildring af ex-kollegaen er noget ambivalent. På den ene side tager han sig pænt af sine småbrødre, som deres mor har svigtet, på anden side er hans offermentalitet mere en undskyldning for, at han har en skidt karakter.

Over for Michel står hans svoger, som også er fagligt engageret, men ikke er det af hjertet. Han ser mere det faglige arbejde som en vej til at sikre sig selv fordele. Han har ikke den ægte solidaritetsfølelse og retfærdighedssans, som filmens hovedperson og talerør har, og som filmen mener, man bør have.

Filmen får endvidere sagt noget om, at arbejderklassens kamp er en håbløs og nytteløs kamp mod markedskræfterne - et tema som navnlig hovedpersonernes børn gør meget opmærksom på. Filmens pointe er dog, at det er den personlige integritet, der er det væsentlige og det afgørende.

Filmen giver samtidig en god og interessant beskrivelse af fire forskellige måder at reagere på overfaldet på: Svigerinden bliver et nervevrag, hovedpersonen får fysiske skader, en forvredet skulder, men tager kampen op ved at opsøge de skyldige. Konen lader sig ikke anfægte, og svogeren tyer til lov og orden retorik med, at den skyldige bare skal klynges op.

Endelig giver filmen en god og hjertevarm beskrivelse de to hovedpersoners ægteskab. Her er tale om ægte kærlighed og respekt for hinanden. De forstår hinanden. De behøves ikke at sætte ord på. Begge har de evnen til at gøre det bedste for deres medmennesker og til at tilgive, når deres omgivelser gør dem uret.

Alt i alt er der tale om en sød, hjertevarm og interessant film, som når rundt om en række væsentlige temaer. Hvis man skal sige filmen noget på, så er det, at slutningen er nok for sødsuppeagtig, men når det er sagt, så kan man roligt se "Kilimanjaros sne".

Filmfakta

Kilimanjaros sne - Les neiges du Kilimandjaro - Frankrig 2011 - Instr.: Robert Guédiguian - Manus: Robert Guédiguian, Jean-Louis Milesi - Medv.: Jean-Pierre Darroussin (Michel), Ariane Ascaride (Marie-Claire), Gérard Meylan (Raoul), Marilynne Canto (Denise), Grégoire Leprince-Ringuet (Christophe), Anaïs Demoustier (Flo), Adrien Jolivet (Gilles), Julie-Marie Parmentier (Agnès), Robinson Stévenin (politikommissæren), Karole Rocher (Christophes mor) - 90 min. farver - Dansk biografprem.: 14/6 2012 – Udlejning/Pressebilleder © Camera

Andre anmeldelser

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=8402&area=2>

<http://filmogtro.dk/index.php?site=anmeldelserread&link=stlink&filmid=893>

<http://www.information.dk/303366>